

τεύχος 3, Ιούλιος 2014

ψιλά χράμματα

έντυπο δρόμου για την όξυνση του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού

vogliamo/tutto e per tutti

αναρχική συλλογικότητα στη Νέα Σμύρνη και τις γύρω περιοχές

ενάντια

στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό

*στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές υψίστης ασφαλείας,
σύγχρονες γαλιέρες, εξαθλίωση...*

κοινοί αγώνες

ντόπιων και μεταναστών

για ένα κόσμο

ισότητας, αλληλεγγύης,

ελευθερίας

Vogliamo Tutto e per tutti

“τα θέλουμε όλα και για όλους”

Η συλλογικότητα **VogliamoTutto** δημιουργήθηκε στα τέλη του 2008 στη Νέα Σμύρνη. Είμαστε μία αναρχική συλλογικότητα, με πολύπλευρες θεωρητικές και ιδεολογικές καταβολές. Το σίγουρο είναι ότι επιθυμούμε και επιδιώκουμε να λειτουργούμε αυτοοργανωμένα και αντιεραρχικά, ενάντια σε κάθε θεσμό εξουσίας και διαμεσολήθνης. Αντιλαμβανόμενοι πως ζούμε σε μία κοινωνία εκμετάλλευσης και υποταγής με θεσμούς και σχέσεις εξουσίας διάχυτους σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας, επιλέξαμε να δρούμε και να παρεμβαίνουμε μέσα στα πλαίσια του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού, αποσκοπώντας στην όξυνσή του και τη διάχυσή του μέσα στο χώρο και το χρόνο. Γι' αυτό επιλέγουμε να δρούμε τοπικά, μεταφέροντας τα πεδία σύγκρουσης μέσα στη γειτονιά μας μέσω πολύμορφων παρεμβάσεων και δράσεων, τόσο για τοπικά, όσο και για ευρύτερα πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο γίνεται και η έκδοση του “Ψιλά Γράμματα”, πρόκειται για ένα αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσης της συλλογικότητας.

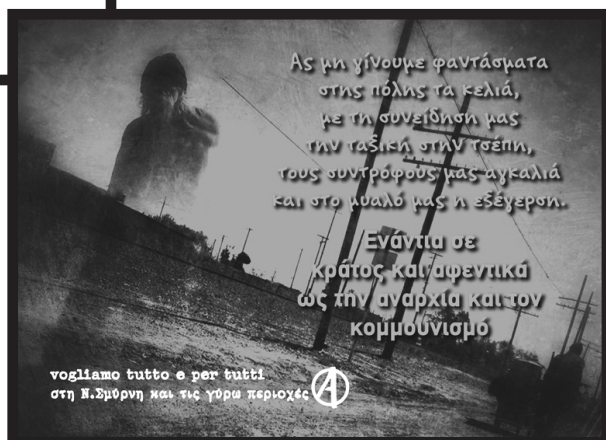
Τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα.

Θα το βρείτε -μαζί με μας- σε κάποιους από τους δρόμους της Νέας Σμύρνης και σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις.

Για επικοινωνία με τη συλλογικότητα

e-mail: vogliamo_tutto@espiv.net

<http://vogliamotutto.espiv.net/>

Στην Ελλάδα του 2014 και συμβαδίζοντας με την ανάπτυξη με εργατικά κεκτημένα να καταργούνται, με δομές πρόνοιας να καταρρέουν και με το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού να εξαθλιώνεται, γιατί μα γιατί άραγε οι πολιτικοί διαχειριστές του κεφάλαιο να ασχοληθούν με τις φύλακες;

άθλια κατάσταση υπερπληθυσμού και υποσιτισμού, έλλειψης νερού και θέρμανσης, μηδαμινής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης θα κρατούνται υπόδικοι αλλά και κατάδικοι με «μεσαίαις» ποινικής αξιολόγησης παραβατική συμπεριφορά, με κακουργήματα που επισύρουν καθειρήξεις όχι όμως ισό-

Ειδικές συνθήκες κράτησης: μια φυλακή μέσα στη φυλακή

Εδώ και λίγους μήνες έχει κατατεθεί νομοσχέδιο που αφορά τη σωφρονιστική αναδιάρθρωση με κύρια αναγγελία την δημιουργία φυλακών ύψιστης ασφάλειας στο Δομοκό. Το σχέδιο αναδιάρθρωσης των φυλακών στον ελλαδικό χώρο δεν είναι κάποια πρωτοπόρα ανακάλυψη του ελληνικού κράτους. Αντίστοιχες νομοθεσίες με ειδικά σώματα ασφαλείας, τρομονόμους και φύλακες τύπου Γ είτε υπάρχουν σε αλλά ευρωπαϊκά κράτη είτε αποτελούν δεσμευτικές συμφωνίες στα πλαίσια της ΕΕ. Έτσι κεντρική κρατική επιλογή αποτελεί η καταστολή που στα πλαίσια μιας πολιτικής ατζέντας για να προασπίσει τα αιματηρά συμφέροντα του κεφαλαίου και της άρχουσας τάξης αναβαθμίζεται, ενσωματώνει ευρωπαϊκές επιταγές και στοχεύει στη διαχείριση εξαθλιωμένων κι αφαιμαγμένων μαζών με τη διάχυση του φόβου και της έννοιας της τιμωρίας στη βάση του δόγματος τάξη και ασφάλεια.

Το νομοσχέδιο προβλέπει 3 φύλακες-πτέρυγες κλιμακούμενης καταστολής με τη διάκριση των φυλακισμένων σε 3 κατηγορίες. Στην πρώτη, την λεγόμενη τύπου Α θα κρατούνται υπόδικοι, κατάδικοι για χρέη και όσοι γενικά εκτίουν ποινές φυλάκισης έως 5 χρόνια. Για τους κρατούμενους των φυλακών Α προβλέπεται διαδικασία χορήγησης αδειών χωρίς να απαιτούνται εξαιρετικές προϋποθέσεις καθώς και αποτελούν τις «νηπιότερες» πτέρυγες. Στις πτέρυγες Β που θα συντηρείται η ήδη υπάρχουσα

βια. Στις Β οι άδειες χορηγούνται μεν, αλλά με αυστηρότερα κριτήρια. Επίσης για τους κρατούμενους της πτέρυγας Β ελλοχεύει πάντα η απειλή της μετάταξης τους στη πτέρυγα Γ ως ένα ακόμα κατασταλτικό μέσο πειθάρχησης αν επιλέξουν να αντισταθούν να αντιδράσουν και να αγωνιστούν εναντίον στις συνθήκες που τους επιβάλλονται. Είναι ξεκάθαρο λοιπόν ότι οι φύλακες ύψιστης ασφαλείας προορίζονται κυρίως για τον αγωνιστή/στρια και τον αντιστεκόμενο/η.

Η τρίτη κατηγορία τύπου Γ θα λειτουργήσουν αρχικά στις φύλακες Δομοκού αλλά ετοιμάζονται παραρτήματα και σε άλλες φύλακες όπως π.χ. οι καινούργιες φύλακες στα Χανιά. Στο πυρήνα αυτής της κίνησης βρίσκονται οι πολιτικοί κρατούμενοι (τρομονόμος) αλλά και όποιος έχει διαπράξει πειθαρχικά η θεωρηθεί επικίνδυνος για την ασφάλεια της φυλακής, της δημόσιας τάξης και της χώρας. Το νομοσχέδιο προβλέπει ότι οι έγκλειστοι θα εκτίουν ολόκληρη την ποινή τους, χωρίς να υπολογίζεται κανένα ευεργετικό μέτρο για τη μείωση της. Θα παραμένουν σε αυτήν για τουλάχιστον 10 χρόνια, με (υποτιθέμενη) δυνατότητα επανεξέτασης και ανανέωσης της κράτησης ανά 2 χρόνια. Οι καταδικασμένοι σε ισόβια με τον τρομονόμο δεν θα έχουν δικαίωμα απόλυσης υπό ορούς αν δε συμπληρώσουν 20 χρόνια ποινής. Σε αυτή τη κατηγορία τύπου Γ επιχειρείται να παρθεί βίαια κάθε κεκτημένο των κρατούμενων.

Με τον ίδιο τρόπο που παίρνονται πίσω κατακτήσεις των καταπιεσμένων στα πεδία εργασίας, υγείας, παιδείας με τον ίδιο τρόπο και στις φύλακες κατακτήσεις που κερδήθηκαν με πολύχρονους αγώνες και εξεγέρσεις και απαντήθηκαν με βασανιστήρια, εξευτελισμούς και πειθαρχικές διώξεις διακυβεύεται τώρα η λήθη τους με συνοπτικές διαδικασίες. Με το νομοσχέδιο αυτό το κράτος ενισχύει την έννοια της εκδίκησης στην ποινική διαδικασία, ακυρώνουν στην πράξη κεκτημένα όπως το δικαίωμα για μείωση της ποινής (τεκμήριο της αθωότητας), το δικαίωμα στα μεροκάματα, καταργούνται οι άδειες και η ημιελεύθερη διαβίωση, περιορίζεται το δικαίωμα στην επικοινωνία (αλληλογραφία, τηλεφώνο, επισκεπτήρια) ακόμα και με συγγενικά πρόσωπα και δικηγόρους, θεσμοθετούν το βασανιστήριο της απομόνωσης ως τρόπο πειθάρχησης όσων αντιδρούν. Χτίζουν φυλακές άβατα όπου θα βασιλεύει η αυθαιρεσία και ο νόμος του ανθρωποφύλακα, δημιουργούν ένα παράδειγμα σωφρονισμού που απευθύνεται σε ολόκληρη της κοινωνία. Για την αλληλογραφία θα θέλαμε να κάνουμε ιδιαίτερη αναφορά καθ' ότι είναι η κυρία πηγή επικοινωνίας των κρατούμενων με τον έξω κόσμο. Για τους πολιτικούς κρατούμενους ιδιαίτερα τους δίνει τη δυνατότητα να συνεχίζουν να έχουν φωνή και λόγο στο πολιτικό γίνεσθαι αλλά και να αντιπαραθέτουν πολιτικά σκεπτικά με συντρόφους και πολιτικά σχήματα ώστε να μην σταματήσει η πολιτική σκέψη και η ενεργητική τους στάση εντός των τειχών της αδικίας και της καταπίεσης που βιώνουν. Πρόσφατα έγινε λόγος στα καθεστωτικά μέσα για φαξ κάλεσμα για αγώνα και αντίσταση εναντίον στις ελληνικές φύλακες Γκουαντάναμο που στάλθηκε σε κρατούμενους και ήδη η ελλ.ασ. ψάχνει να θεσπίσει κατηγορίες στον αποστολέα για προτροπή των κρατούμενων σε στάσεις και εξεγέρ-

σεις. Αυτό θα σημαίνει την ποινικοποίηση της πολιτικής άποψης και την απαγόρευση πολιτικής επικοινωνίας των κρατούμενων.

Η τιμωρία, η εκδίκηση, η ηθική και πνευματική εξόντωση απευθύνεται στον λεγόμενο εσωτερικό εχθρό δηλαδή σε απεργούς διαδηλωτές, ριζοσπαστικούς κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους, αναρχικούς, κομμουνιστές ακόμη και σε ολόκληρες τοπικές κοινωνίες που αντιστέκονται στη λεηλασία της ζωής τους. Η αναδιάρθρωση του σωφρονιστικού συστήματος έχει πολλούς και παράλληλους ευεργετικούς για το κεφάλαιο σχεδιασμούς-στόχους. Αρχικά στοιβάζει τους ήδη κρατούμενους στους υπάρχοντες χώρους και δημιουργεί νέους. Επιδιώκεται δηλαδή για περισσότερους αγωνιστές και απείθαρχους η φυλάκιση ως μέσο καταστολής από τη κυριαρχία, έτσι ώστε οι εξαθλιωμένοι εκτός των πυλών να είναι ποσοτικά αλλά και πολιτικά ελέγξιμοι (για τους μέσα δεν υπάρχει ανησυχία εφόσον έχει εξασφαλιστεί η βιολογική τους εξόντωση). Επενδύει στη συνταγή «δείτε τι θα πάθετε αν δεν δεχτείτε τη φτώχεια που σας προσφέρεται απλόχερα» ορίζοντας ποιο είναι το αντίτιμο για όποιον αντιστέκεται στο καθεστώς. Επιχειρεί δηλαδή τη τρομοκρατία της κοινωνίας, ενισχύει και προάγει για ακόμα μια φορά τη ρουφιανιά σαν λύση εξαίρεσης από τα δόντια της καταστολής και επιπλέον εφευρίσκει «ιδέες φυλάκισης καθ' οδών για ένα καθαρό ευρωπαϊκό κράτος», αφού ο εγκλεισμός απευθύνεται και για τον λεγόμενο ως «περισσευούμενο πληθυσμό» (μετανάστες άνεργοι, τοξικοεξαρτημένοι, οροθετικές, εξαθλιωμένοι, άστεγοι), που γεννά και έπειτα καρπώνεται κέρδος από την αφαίμαξη του, ο καπιταλισμός.

Καιρός λοιπόν και οι μπάτσοι να πάρουν περισσότερες εξουσίες πάνω τους. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του υπουργείου δημοσίας τάξης η ελληνική αστυνομία θα έχει την

ευθύνη με εξειδικευμένα σώματα της πύλης εξόδου-εισόδου των φυλάκων καθώς και της πύλης τροφίμων. Παράλληλα παρέχονται υπερεξουσίες στους συνταξιούχους δικαστικούς και αξιωματικούς της αστυνομίας οι οποίοι θα μπορούν πλέον να ορίζονται ως διευθυντές φυλάκων να μειώνουν κατά το δοκούν το χρόνο προαυλισμού, των επισκεπτηρίων καθώς και να τιμωρούν όσους συμμετέχουν σε στάσεις και εξεγέρσεις, όσους δεν υπακούουν η αντιστέκονται στις διαταγές σωφρονιστικών και όσοι με την εν γένει στάση τους δεν αποδέχονται την απάνθρωπη πραγματικότητα του εγκλεισμού και των συνθηκών του. Σαν να μην έφτανε όλος αυτός ο ασφυκτικός κλοιός από αστυνομοκρατία γύρω και μέσα στις φυλακές ορίζεται στο νομοσχέδιο ότι οι αστυνομικοί θα έχουν αρμοδιότητες (απόρρητα καθήκοντα και κανονισμούς) οι οποίες δε θα δημοσιεύονται ούτε καν στην εφημερίδα κυβερνήσεως. Τι να είναι αυτά τα απόρρητα; Πάντως δεν είναι η χρήση πυροβόλων όπλων εντός και εκτός των πυλών με ότι αυτό συνεπάγεται, καθώς αυτό είναι ανακωκωμένο. Με αυτό το τρόπο και στα

πλαίσια του σύγχρονου ολοκληρωτισμού κατοχυρώνεται ο πανοπτικός έλεγχος των φυλακών (κάμερες σε κάθε γωνία) στην Ελλάδα με όχημα την όξυνση της καταστολής και μοναδικό επιδιωκόμενο στόχο την απομόνωση και τελικά την εξόντωση όσων

αντιστέκονται.

Σε όλα αυτά έρχεται να θεσμοθετηθεί και να επιβραβευτεί ο χαφιεδισμός ως ευεργετικό μέσο μείωσης της ποινής που φτάνει ως και την αποφυλάκιση για κρατούμενους που θα συνεισφέρουν στην αστυνομία και επέκταση στο κράτος δίνοντας πληροφορίες για αναρχικούς και κομμουνιστές εντός και εκτός των

πυλών που πολεμούν για τη κατάργησή του. Εδώ προσπαθείται να χτιστεί ένα κλίμα αμοιβαίας δυσπιστίας μεταξύ των κρατούμενων (στη λογική του διαιρεί και βασίλευε) με απώτερο στόχο την παρεμπόδιση της ώσμωσης των αγώνων ανάμεσα στους πολιτικούς και κοινωνικούς κρατούμενους.

Οι φυλακές απ τη δημιουργία τους αποτελούν ένα ιδιότυπο μέσο πειθαρχησης στο οποίο η εξουσιαστικοί μηχανισμοί πειραματίζονται πάνω στο α/γνωστό κολαστήριο που έχουν δημιουργήσει. Επιχειρείται η

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ...

- με εφόδους στα σπίτια αγωνιστών και δήθεν ανώνυμες καταγγελίες
- με τις δολοφονίες μεταναστών στο Φαρμακονήσι, στα σύνορα και τους βασανισμούς στα αστυνομικά τμήματα
- με την ενίσχυση του νομικού τους οπλοστασίου (αναβάθμιση και διεύρυνση των τρομονόμων)
- με φυλακές υψίστης ασφαλείας και στρατόπεδα συγκέντρωσης
- με γενικευμένη και βίαιη λήψη DNA αγωνιστών (Σκουριές Χαλκιδικής)
- με το χτύπημα των εργατικών αγώνων και την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης
- με πρακτικές χαφιεδισμού και κοινωνικού κανβαλισμού, σε σχολεία και συνδικάτα
- με επικηρύξεις (Π. Ρούπα, Ν. Μαζιώτης, Χ. Ξηρός), στοχοποιήσεις (Κ. Σακκάς, Θ. Σίφας), δικαστικά πραξικοπήματα (Τ. Θεοφίλου), αλλά και με τον οικονομικό στραγγαλισμό αγωνιστών μέσω υπέργρων εργατήσεων και δικαστικών εξόδων.
- με επιστρατεύσεις, απαγορεύσεις διαδηλώσεων, αθρόες προσαγωγές και πολύμηνες προφυλακίσεις.

Το κράτος και τα αφεντικά χάνοντας κάθε ίχνος κοινωνικής συναίνεσης επιβάλλουν το δόγμα μηδενικής ανοχής με στόχο να εφαρμόσουν τις πολιτικές τους επιλογές και να εξασφαλίσουν τα οικονομικά τους συμφέροντα. Η διάχυση του φόβου σε όλη τη κοινωνία, η οικοδόμηση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού αποτελούν το τελευταίο οχυρό της εξουσίας απέναντι στο ενδεχόμενο της γενικευμένης κοινωνικής έκρηξης.

Η απάντησή μας είναι να πυροδοτήσουμε και να ενισχύσουμε τους αγώνες προς τη συλλογική αμφισβήτηση, τους αγώνες που φοβούνται.

Ακηδεμόνευτος κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες και αντιτάσεις όπου διαφορετικές ιδέες και πρακτικές συναντιούνται και ζυμώνονται, συνθέτοντας ένα πολύμορφο κίνημα που αμφισβητεί στην πράξη τη νομιμότητα και τους θεσμούς της.

Η πολύμορφη συλλογική παρουσία και δράση όλων των κοινοτήτων αγώνα, στους δρόμους, στις πλατείες, στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας, θα τσακίσει την καταστολή και θα διαλύσει τις επιδιώξεις των αφεντικών.

Είναι ο δρόμος για την ανατροπή και την κοινωνική επανάσταση.

Συντονισμός Αναρχικών Κοινοτήτων Αγώνα ντίας-αναστασιακής ΑΒΗνας

Ελευθερικό στέκι Πικραδώνη(Μηραχάμι), Αναρχική συλλογικότητα ναυαύσι(Αργυροπούλη, Ελληνικό Άνω Πύρφοβο)
 Αναρχική συλλογικότητα vagliama tutto e per tutti(Ν. Σμίρνη), Αναρχική συλλογικότητα απόσυρα(Μηραχάμι)
 Πρωτοβουλία αναρχικών-αντιεξουσιαστών από τους πρόποδες του Υμηττού(Βύρναος, Παγκράτι, Καισαριανή, Υμηττός)

δημιουργία μιας φυλακής μέσα στην ίδια, μια γκρίζα ζώνη πειθάρχησης και καταστολής όπου τα δικαιώματα εξοβελίζονται και παύει να ισχύει κάθε αγωνιστικό κεκτημένο. Επανέρχεται δριμύτητα η έννοια του επικινδύνου για τη κοινωνία με σκοπό να τρομοκρατήσει, να διασπάσει τη τάξη των εκμεταλλεόμενων και να πλαισιώσει τα σχέδια της κυριαρχίας.

Πότε; Τώρα που η κοινωνία εξαθλιώνεται και η απειλή για τους κυριάρχους μεγαλώνει. Τώρα που η αντίσταση είναι μονόδρομος επιβίωσης, τώρα δυναμώνει η απειλή για το κεφάλαιο. Αυτό οχυρώνεται με ευρωπαϊκές δυνάμεις, με μεταρρυθμίσεις με όξυνση της καταστολής και με τη δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας, εμείς θα οχυρωθούμε με αντίσταση. Το κράτος για να κατευνάσει τον υπερπληθυσμό των απειθαρχων-αντιστεκόμενων των φυλακών, για να αποτρέψει εξεγέρσεις, όπως του '12 στις φυλακές Κορυδαλλού η όπως του '07 στις φυλακές Μαλανδρινού, κτίζει φρούρια και θεσπίζει νομούς. Αυτό που πρέπει να ξανα-

ντιμετωπίσει σύντομα είναι ότι η εξεγερτικότητα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης δεν φυλακίζεται σε κανένα στρατόπεδο συγκέντρωσης και σε καμία φυλακή. Οι φυλακές είναι για ακόμη μια φορά ένα καζάνι που βράζει. Κρατούμενοι έχουν ξεκινήσει ήδη κινητοποιήσεις και αναμένεται η κλιμάκωση του αγώνα τους. Το ίδιο ισχύει και για τους αλληλέγγυους που βρισκόμαστε εκτός των τειχών.

Συνεχείς, διαρκείς, διεκδικητικοί αγώνες σε χώρους δουλειάς, σε χώρους υγείας, σε χώρους παιδείας, στις πλατειές και στους δρόμους που μας ανήκουν, στα λιμάνια και στις θάλασσες που μεταναστεύει και πνίγεται η ελπίδα ψάχνοντας τον ελεύθερο κόσμο, στα βουνά και στα ποτάμια που θέλουν να απανθρακώσουν. Συνεχείς, διαρκείς, διεκδικητικοί και νικηφόροι αγώνες σε χώρους εγκλεισμού και βασανιστηρίων (στρατόπεδα συγκέντρωσης, φύλακες, οικοτροφεία...).

Αγωνιζόμαστε μαζί με τους κρατούμενους αγωνιστές μέχρι το γκρέμισμα και της τελευταίας φυλακής.

Με προκλητικό τρόπο, μετά τον ανασχηματισμό και το αιφνίδιο κλείσιμο της Βουλής, το νομοσχέδιο για τις φυλακές υψίστης ασφαλείας κατατέθηκε πρώτο στη σειρά στο θερινό τμήμα της, για ψήφιση μέσα στο καλοκαίρι με στόχο τις μειωμένες αντιδράσεις. Στις 23 Ιουνίου κρατούμενοι από τις φυλακές όλης της χώρας ξεκίνησαν μαζική απεργία πείνας απαιτώντας την απόσυρση του νομοσχεδίου για τις φυλακές τύπου Γ. Οι απεργοί πείνας αγγίζουν τους 4.500 σε όλες τις φυλακές εκ των οποίων οι 1480 είναι στον Κορυδαλλό.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

**ΡΗΞΗ ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**

**ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ**

Το απόγευμα της Παρασκευής 30 Μάη συλλογικότητες που συμμετέχουμε στο Συντονισμό Αναρχικών Κοινοτήτων Αγώνα Νότιας και Ανατολικής Αθήνας και σύντροφοι και συντρόφισσες προχωρήσαμε σε μια παρέμβαση αντιπληροφόρησης ενάντια στο νέο σωφρονιστικό νομοσχέδιο, τις ειδικές συνθήκες κράτησης και τις φυλακές υψίστης ασφαλείας. Η παρέμβαση ξεκίνησε από το σταθμό μετρό Ευαγγελισμός και ολοκληρώθηκε έπειτα από δυο ώρες περίπου κι έπειτα από στάσεις σε 5 άλλους σταθμούς (Σύνταγμα, Συγγρού-Φιξ, Νέος Κόσμος, Δάφνη, Άγιος Δημήτριος) στο σταθμό μετρό Ελληνικό.

Κέντρα κράτησης μεταναστών λειτουργούν πλέον σε όλη την Ευρώπη, με την Ιταλία και την Ελλάδα να “πρωτοστατούν” σε ποσότητα και “ποιότητα”, σύμφωνα με τη μεταναστευτική πολιτική που έχουν ορίσει τα κράτη της Ε.Ε. Στην Ελλάδα από τη δεκαετία του '90 λειτουργούν ως τέτοια: σιταποθήκες, γήπεδα, εγκαταλελειμμένα ξενοδοχεία και φυσικά αστυνομικά τμήματα. Τα τελευταία χρόνια επανέρχονται στο δημόσιο λόγο και εξαγγέλλεται ο πολλαπλασιασμός τους σε διάφορες ημικατοικημένες περιοχές. Αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα καταγράφονται 16 σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που ήρθαν να προστεθούν στα κρατητήρια-κολαστηρία των αστυνομικών τμημάτων.

του Σ.τ.Ε. το 2012, ο χρόνος παραμονής στα στρατόπεδα συγκέντρωσης δύναται να επεκταθεί έως και 12 μήνες. Τον Αύγουστο του 2013 το χρονικό διάστημα του εγκλεισμού τους αυξήθηκε περαιτέρω στους 18 μήνες. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι ήδη από το 2008 σύμφωνα με οδηγία που ψηφίστηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή δίνει το δικαίωμα στα κράτη-μέλη της Ε.Ε. να κρατούν τους υπό απέλαση μετανάστες μέχρι και 18 μήνες. Η ομηρία των ανθρώπων αυτών δείχνει να μην έχει τελειωμό καθώς έχουν ήδη αρχίσει να φουντώνουν οι φήμες για επιπλέον αύξηση του χρόνου εγκλεισμού τους σε 24 μήνες με γνώμονα το γεγονός ότι από το Φεβρουάριο του 2014 για τη πλειονότητα

Απο τις νάρκες του έβρου και τον πάτο του αιγαίου στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

Οι μετανάστες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης βιώνουν μια πραγματικότητα Νταχάου. Οι συνθήκες κράτησης είναι αποτρόπαιες. Στοιβαγμένοι ανά 20 σε λυόμενα των 10-20τ.μ., με μόνο ένα γεύμα τη μέρα, το οποίο περιλαμβάνει μία φέτα ψωμί και 25gr. Φαγητό. Η μοναδική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη που τους παρέχεται επαφίεται αποκλειστικά στη θέληση ή μη των φυλάκων και είναι μόνο χάπια Deron. Οι κανόνες υγιεινής των κέντρων “φιλοξενίας” - “ξενοδοχείων” της Ελλάδας επιτρέπουν τη χρήση μίας τουαλέτας ανά 70 άτομα, μία φορά το δίμηνο ντους και μία φορά το εξάμηνο πλύσιμο ρούχων και κουβερτών.

Εκτός όλων των άλλων, η αγωνία τους για τη διάρκεια παραμονής τους σ' αυτό το καθεστώς αυξάνεται καθώς επεκτείνεται συνεχώς η υποτιθέμενη προσωρινή τους κράτηση. Αρχικά, το 2009 αλλάζει η νομοθεσία για το χρόνο κράτησης των υπό απέλαση μεταναστών και από 3 μήνες παρατείνεται σε 6 μήνες. Εν συνεχεία, με απόφαση

των εγκλείστων μεταναστών άρχισε να παρέχεται το 18μηνο.

Η Ελλάδα εφαρμόζει την κοινή αντιμεταναστευτική πολιτική των χωρών-μελών της Ε.Ε., μέρος της οποίας είναι και η συνθήκη Δουβλίνο II, η οποία προβλέπει ότι ο μετανάστης-πρόσφυγας δικαιούται να ζητήσει άσυλο στην ευρωπαϊκή χώρα στην οποία εισέρχεται πρώτη φορά και αν μετέπειτα μεταβεί σε άλλη χώρα για να ζητήσει άσυλο θα πρέπει να επιστρέψει στη χώρα στην οποία εισείλθε. Ως αποτέλεσμα, η Ελλάδα, ως σύνορο της ευρώπης, λειτουργεί ως ένας χώρος εγκλωβισμού των προσφύγων.

Από το 2003 όπου η συνθήκη άρχισε να εφαρμόζεται, τα κονδύλια από την Ε.Ε. έρρεαν άφθονα και όλοι ήθελαν από ένα κομμάτι. Για το κράτος όπου στις σημερινές συνθήκες οικονομικής κρίσης τα κονδύλια αυτά αποτελούν ένα σημαντικό έσοδο, όπως και για τις επίδοξες Μ.Κ.Ο. με τη προσφορά ψυχολόγων, μεταφραστών κτλ αλλά και για τις ίδιες τις τοπικές κοινωνίες με τη σίτιση των στρατοπέδων. Ειδικότερα, για τις τοπικές

κοινωνίες προσπαθείται η συναίνεση τους για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μέσω των οικονομικών ωφελειών τόσο από τα χρήματα για τη σίτιση, όπως προαναφέραμε, αλλά και από τα διαφόρου είδους μαγαζάκια που έχουν ανοίξει για την εξυπηρέτηση των μπάτσων-φυλάκων.

Το οικονομικό κέρδος που αναλύθηκε παραπάνω δεν είναι ο μοναδικός σκοπός για τη δημιουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Σε μία εποχή με τόσο περισσευούμενη εργατική δύναμη, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης λειτουργώντας ως χώροι προσωρινής αποθήκευσης εργατικής δύναμης, ανοίγουν και κλείνουν τις πύλες τους διοχετεύοντας, όποτε καταστεί αναγκαίο, τις πόλεις και την επαρχία με φθηνό εργατικό δυναμικό. Το κράτος προσπαθεί να καρπωθεί πολιτική υπεραξία, διαφημίζοντας το έργο του ενάντια σ' αυτούς που προσπαθεί να υποδείξει ως υπεύθυνους της κρίσης, τους μετανάστες, αλλά και να προωθήσει τον κοινωνικό εκφασισμό με σκοπό να ελέγξει και να πειθαρχήσει αποτελεσματικά το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο. Όμως, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης επιτελούν και άλλες λειτουργίες όπως για να καταλάβει ο παρανομοποιημένος μετανάστης πλήρως το ρόλο που του αποδίδουν και ότι η ζωή του δεν έχει καμία αξία αλλά και να ζει με το φόβητρο ενός πιθανού δικού του εγκλεισμού.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι μια πραγματικότητα μίας άλλης εποχής, η οποία συγχρόνως συμβαίνει δίπλα μας. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι σαν μία μαύρη τρύπα που όποιος πέσει μέσα δεν έχει φωνή, δεν έχει δικαιώματα, δεν είναι άνθρωπος και παράλληλα όλη τους η καθημερινή ζωή-βασανιστήριο μένει επιτηδευμένα στην αφάνεια, με σκοπό την αποφυγή αντιδράσεων, συγκρούσεων και εξεγέρσεων. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι ντουβάρια που στεγάζουν σύγχρονα πειράματα σε ανθρώπους (στέρψη ελευθερίας, στέρψη νερού, ασθενείς, αδύναμοι, στοιβαγμένοι, νηστικοί).

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ήρθαν και παγώνονται μέρα με τη μέρα αφού δυστυχώς οι ελλείψεις του ανταγωνιστικού κινήματος και η κοινωνία της σιωπής-συνενοχής τα εδραιώνει. Όμως, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δε προορίζονται μόνο για τους μετανάστες. Πρόκειται για το προθάλαμο της εγκαθίδρυσης μίας άτυπης εξορίας όσων χαλάνε την καπιταλιστική βιτρίνα-καθαρότητα. Το σχέδιο αυτό θα επιβληθεί σε όποιο υποκείμενο δεν ταιριάζει στην αισθητική του αστικού τοπίου των μητροπόλεων. Ήδη το Μάρτιο του '13 έλαβε χώρα η επιχείρηση θέτις, κατά τη διάρκειά της οποίας συνελήφθησαν από τους δρόμους της Αθήνας 132 τοξικοεξαρτημένοι και βρήκαν ολιγοήμερη "φιλοξενία" σε αυτά. Δε μας διαφεύγει από το μυαλό ότι το βέλος, αν και μακριά, στοχεύει και τον κόσμο του αγώνα. Και αν τώρα φαντάζει μακρινό ή οι συνθήκες δεν το ευνοούν, ξέρουν και ξέρουμε πολύ καλά ότι τα αφεντικά αυτού του κόσμου δε θα σταματήσουν τη βαρβαρότητα.

Η εναντίωση μας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν πηγάζει μόνο από ανθρωπιστικούς λόγους ή μόνο απ' το φόβο ότι μπορεί ως αγωνιστές/ριες να έρθει και η σειρά μας

αλλά προκύπτει επειδή είμαστε ενάντια σε κάθε μορφή εγκλεισμού, και μάλιστα σε μία από τις πιο βάναντες μορφές του. Ο εγκλεισμός των μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης γίνεται με την αιτιολογία της στέρξης νομιμοποιητικών εγγράφων και μοναδικό τους έγκλημα την ίδια την ύπαρξη τους. Με το τρόπο αυτό, η κυριαρχία επιτυγχάνει να ελέγξει με μπάτσους ένα κομμάτι της εργατικής τάξης, τους μετανάστες, και να ενεργεί με το δόγμα του φόβου στους μη έγκλειστους παρανομοποιημένους μετανάστες ενώ παράλληλα με την απειλή της φυλάκισης να λειτουργεί ως ένα μέσο έμμεσης κοινωνικής καταστολής. Μέσα, όμως, από τους αγώνες τους οι μετανάστες αποδεικνύουν όλο και πιο έντονα τα τελευταία χρόνια ότι αποτελούν ένα από τα παραδείγματα που πρέπει να λάβουν υπ' όψιν τους οι εκμεταλλεζόμενοι, η τάξη μας. Σ' αυτό το πλαίσιο στεκόμαστε στο πλευρό τους, αναγνωρίζοντας τους ως ταξικά αδέρφια μας που βιώνουν με τη μεγαλύτερη ένταση την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αποτελούν το αόρατο και περισσευούμενο πλέον κομμά-

τι των προλετάρων και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι κανείς δεν μπορεί να μιλάει για αυτούς χωρίς αυτούς ή χωρίς να προσπαθήσει ν' αναπτύξει διαύλους επικοινωνίας μαζί τους.

Ο καλύτερος τρόπος να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους μετανάστες και σε κάθε καταπιεσμένο αυτής της γης, πέραν της έμπρακτης καθημερινής αλληλεγγύης μας στους δρόμους και στους χώρους εργασίας, είναι να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας, να δημιουργήσουμε εκείνες τις δομές που θα μας επιτρέψουν να παλέψουμε αυτοργανωμένα και αντιεραρχικά, στο πλαίσιο του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, για την ανατροπή αυτού του εξουσιαστικού κόσμου, για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς, για την κοινωνική απελευθέρωση.

Απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης κοινί αγώνες ντόπιων και μεταναστών, ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και τους φασίστες, για ένα κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

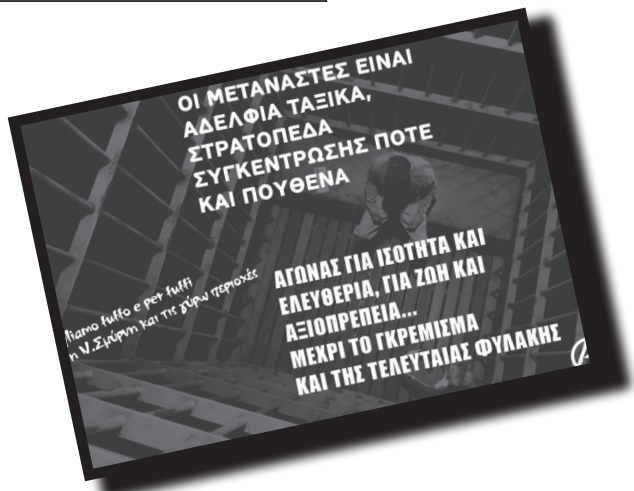
απο τις νάρκες του φόβου και τον πάτο του αιγιαλού στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

Κέντρα κράτησης μεταναστών λειτουργούν πλέον σε όλη την Ευρώπη, με την Ιταλία και την Ελλάδα να "προμοτείνουν" σε ποσότητα και "ποιότητα", σύμφωνα με τη μεταναστευτική πολιτική που έχουν υιοθετήσει τα κράτη της Ε.Ε. Στην Ελλάδα από τη δεκαετία του '90 λειτουργούν ως τμήμα αποστολής, γυμνάσια, εγκλωβισμένοι ένοπλοι ασφαλιστικοί οργανισμοί κ.λπ. Τα τελευταία χρόνια επανέρχονται στο δημόσιο λόγο και εξαγγέλλεται ο πολλαπλασιασμός τους σε διάφορες μεταναστευτικές περιοχές. Από τη στιγμή που Ελλάδα καταγράφονται 16 κέντρα κράτησης, σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που ήρθαν να προστεθούν στα κρατησιοκολλαστήρια των αστυνομικών τμημάτων.

Για ποιο λόγο είμαστε μαζί με τους μετανάστες

Η εναντίωση μας με τα όπλα των μεταναστών-προσφύγων δεν έχει ως σκοπό τη θύραση τους και την ανάδειξή μας ως ενός φιλόδημου, δημοκρατικού προσώπου τους. Ακριβώς το αντίθετο, μέσα από τους αγώνες τους οι μετανάστες αποδεικνύουν όλο και πιο έντονα τα τελευταία χρόνια ότι αποτελούν ένα από τα περιβλήματα που πρέπει να λάβουν υπ' όψιν τους οι εκμεταλλεζόμενοι, η τάξη μας. Σ' αυτό το πλαίσιο στεκόμαστε στο πλευρό τους, αναγνωρίζοντας τους ως ταξικό αδέρφια μας που βιώνουν με τη μεγαλύτερη ένταση την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αποτελούν το αόρατο και περισσευούμενο πλέον κομμάτι των προλετάρων και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι κανείς δεν μπορεί να μιλάει για αυτούς χωρίς αυτούς ή χωρίς να προσπαθήσει ν' αναπτύξει διαύλους επικοινωνίας μαζί τους. Ο καλύτερος τρόπος να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους μετανάστες και σε κάθε καταπιεσμένο αυτής της γης, είναι να παλέψουμε με νύκτα και με όπλα στο πλαίσιο του κοινωνικού-ταξικού πολέμου για την ανατροπή αυτού του εξουσιαστικού κόσμου.

Μηρσοούρα και αυτοκόλλητο ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία τυπώθηκαν τον Απρίλιο του 2014

**Οι μετανάστες είναι αδέρφια ταξικά,
στρατόπεδα συγκέντρωσης ποτέ και πουθενά.**

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι μια πραγματικότητα μιας άλλης εποχής, η οποία συγκρούσεται με την πραγματικότητα της εποχής μας. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι σαν μία μαύρη τρύπα που όποιος πέσει μέσα δεν έχει φωνή, δεν έχει δικαίωμα, δεν είναι άνθρωπος και παράλληλα όλη του η καθημερινή ζωή-βασανιστήριο μένει επιτηδευμένα στην αφάνεια, με σκοπό την αποφυγή αντιδράσεων, συγκρούσεων και εξεγέρσεων. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι ντουβάρια που στεγάζουν σύγχρονα πειράματα σε ανθρώπους.

Απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ως μια ακόμη έκφραση του, αγωνιζόμαστε πάλι στους μετανάστες, όχι γιατί είναι "ανυπερασπιστα όντα" που κρύβουν περιβληθείς, αλλά γιατί αποτελούν ταξικά μας αδέρφια. Απέναντι στην εκμετάλλευση και την καταπίεση που επιβάλλει το κράτος και αφεντικά, πέραν της έμμετρης καθημερινής αλληλεγγύης μας στους δρόμους και στους χώρους εργασίας, να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας, να δημιουργήσουμε εκείνες τις δομές που θα μας επιτρέψουν να αντισταθούμε αυτοοργανωμένα και ανεξαρτήτως, μακριά από κάθε επανοστατική πρωτοβουλία, για την ολική ανατροπή του εξουσιαστικού αυτού κόσμου, την κατάργηση της μισθιακής σκληρίας και την κοινωνική απελευθέρωση.

ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Σάββατο 31 Μαΐου 12μμ
ΗΣΑΠ Καλλιθέας

Παρασκευή 13 Ιουνίου 6μμ
Μετρό Ν. Κόσμου

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Σάββατο 21 Ιουνίου 7μμ
ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη
Αγ. Βασίλειου και Π.Π.Γερμανού 22
Μηραχάμι

αναρχική συλλογικότητα vogliamo tutto e per tutti, ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη,
αντιφασιστικό μέτωπο Καλλιθέας-Μοσχάτου

Ο καλύτερος τρόπος να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους μετανάστες και σε κάθε καταπιεσμένο αυτής της γης, πέραν της έμμετρης καθημερινής αλληλεγγύης μας στους δρόμους και στους χώρους εργασίας, είναι να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας, να δημιουργήσουμε εκείνες τις δομές που θα μας επιτρέψουν να παλέψουμε αυτοοργανωμένα και ανεξαρτήτως, μακριά από κάθε επανοστατική πρωτοβουλία, για την ανατροπή αυτού του εξουσιαστικού κόσμου, για την κατάργηση της μισθιακής σκληρίας, για την κοινωνική απελευθέρωση.

**Απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό και στα
Κοινά στρατόπεδα συγκέντρωσης
Κοινά αγώνες ντόπιων και μεταναστών
ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και τους φασίστες
Για ένα κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας**

**ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ-ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 31/5 - 12:00
ΗΣΑΠ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ**

αναρχική συλλογικότητα
vogliamo tutto e per tutti
στο Νέο Στάδιο της Αγ. Βαρβάρας

αντιφασιστικό μέτωπο
Καλλιθέας-Μοσχάτου

Τον Απρίλιο, Μάιο και Ιούνιο πραγματοποιήσαμε, μαζί με άλλες συλλογικότητες, καμπάνια ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης στο πλαίσιο της οποίας πραγματοποιήθηκαν μοιράσματα κειμένων(μεταφρασμένα σε διάφορες γλώσσες), αφισκοκλήσεις, συγκεντρώσεις στη Καλλιθέα, το Κουκάκι, το Νέο Κόσμο -όπου ακολούθησε και πορεία στις προσφυγικές συνοικίες-, ενώ στις 21 Ιουνίου έγινε εκδήλωση στο ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη.

Ένα απ' τα εργαλεία της κυριαρχίας είναι η χρήση λέξεων και εννοιών που έχουν σηματοδοτηθεί με «θετικό» πρόσημο στις συνειδήσεις των ανθρώπων ώστε τα εγκλήματα της να εξωραϊζονται και να νομιμοποιούνται κοινωνικά. Μια τέτοια λέξη είναι η «ανάπτυξη» η οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με έννοιες όπως ανέλιξη, ευημερία αποτελώντας εξαρχής κυρίως μία ιδεολογική κατασκευή, θέλοντας να παρουσιαστεί απ' τη κυριαρχία ως μία ευσώβη αλλαγή, ενώ στη πραγματικότητα διαχρονικά αποτελεί ένα ακόμη εργαλείο καθυπόταξης και λεηλασίας κοινωνικά, ταξικά, περιβαλλοντικά.

ανορθολογισμό του παρελθόντος, στο σύγχρονο καπιταλισμό αποτελεί το κύριο ιδεολογικό όχημα πάνω στο οποίο επιχειρείται να νομιμοποιηθεί η θυσία της φύσης και της ανθρώπινης ζωής στο όνομα της προόδου της ανθρωπότητας. Ο καπιταλισμός υιοθετεί τον όρο «ανάπτυξη» και τον κάνει συνώνυμο της θυσίας και της εκμετάλλευσης.

Σημαντική συμβολή στο ιδεολόγημα της ανάπτυξης επιτέλεσε η επιστημονική και τεχνολογική πρόοδος παρέχοντας νέες δυνατότητες για παραγωγή ποικίλων σύνθετων υλικών (π.χ. πλαστικά, πολυμερή και κεραμικά στη θέση μετάλλων) προς υπο-

ΑΝΑΠΤΥΞΗ σημαίνει λεηλασία της φύσης και του ανθρώπου

Το ιδεολόγημα της ανάπτυξης μπορεί να οριστεί απλά ως η ιδεολογία που θεμελιώνεται στο κοινωνικό φαντασιακό ότι «η απεριόριστη ανάπτυξη της παραγωγής και των παραγωγικών δυνάμεων είναι πράγματι ο κεντρικός στόχος της ανθρώπινης ύπαρξης». Το ιδεολόγημα της ανάπτυξης έχει καθιερωθεί ήδη από τον 18ο αιώνα με την άνοδο του Επιστημονικού-Βιομηχανικού συμπλέγματος και τη ταυτόχρονη αντικατάσταση της θρησκείας από την επιστήμη ως κυρίαρχη ιδεολογία. Την περίοδο εκείνη η αστική τάξη διακατεχόμενη από τις αντιλήψεις του διαφωτισμού περί προόδου, οικονομικής ανάπτυξης και ατομικής ιδιοκτησίας απέκτησε τις υλικές δυνάμεις για να υλοποιήσει στην πράξη τις αντιλήψεις της και συνέδραμε καθοριστικά στην υλοποίηση της βιομηχανικής επανάστασης και της εγκαθίδρυσης της οικονομίας της αγοράς ενώ παράλληλα θέτονται οι πυλώνες για το δογματισμό που επικρατεί μέχρι και σήμερα «ανάπτυξη ή θάνατος».

Κι αν στα πρώιμα στάδια του καπιταλισμού η ανάπτυξη ταυτίστηκε με την ρασιοναλιστική αντίληψη σε αντιπαράθεση με τον

κατάσταση εξαντλούμενων ειδών φυσικών πόρων με άλλους, καθώς και καθιστώντας εφικτή την εκμετάλλευση κοιτασμάτων και άλλων μέσων παραγωγής, η αξιοποίηση των όποιων ήταν κατά το παρελθόν τεχνικά ανέφικτη ή (και) οικονομικά ασύμφορη (όπως έγινε με την πρόσβαση σε κοιτάσματα σε μεγάλα βάθη, στον πυθμένα θαλασσών και ωκεανών και την εκμετάλλευση γης με εγχειοβελτιωτικά έργα, αποξήρανση, άρδευση, λίπανση). Παρατηρείται λοιπόν μια διεύρυνση και εμβάθυνση των δυνατοτήτων του ανθρώπου για αξιοποίηση φυσικών πόρων, δια της ανάπτυξης των μέσων παραγωγής (αυτοματοποίηση, αυτόματα συστήματα διεύθυνσης) με την επιστημονική και τεχνολογική πρόοδο, πάντα σε συνάρτηση με τις κυρίαρχες (καπιταλιστικές) σχέσεις παραγωγής, στο πλαίσιο του κυρίαρχου κοινωνικού τρόπου παραγωγής.

Προϊόντος του χρόνου, ο τεχνολογικός πύλωνας των σύγχρονων κοινωνιών έδωσε τη δυνατότητα στο καπιταλισμό να επιφέρει όχι μόνο τεράστιες και μη αναστρέψιμες καταστροφές στο οικοσύστημα αλλά και θεμελιακές αλλαγές στο κοινωνικό πεδίο

τροποποιώντας άρδην τους όρους και τις μεθόδους καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Ταυτίζεται η βελτίωση των συνθηκών ζωής με την ανάπτυξη της τεχνολογίας, τον καταναλωτισμό, την κυριαρχία του οικονομικού παράγοντα, την εκμετάλλευση: στην ουσία επιχειρείται η ταύτιση του καπιταλισμού με το βέλτιστο κοινωνικό σύστημα.

Διαχρονικά ο καπιταλισμός έβαζε στο στόχαστρο τη φύση αντιμετωπίζοντάς τη ως ένα ακόμη πεδίο κερδοφορίας, αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις όχι απλώς στα οικοσυστήματα, αλλά και στη ζωή των ανθρώπων. Από αυτήν την άποψη, η λεηλασία και η σπατάλη των φυσικών πόρων συνδέθηκε ως μια φυσιολογική διαδικασία με την ανάπτυξη και την αειφορία, παρά το γεγονός ότι τόσο οι χρονικοί ορίζοντες όσο και τα ποσοτικά μεγέθη των οικοσυστημάτων και συνολικά του πλανήτη, εξαντλούνται.

Με το τέλος του Β΄ παγκοσμίου πολέμου, περνώντας πάνω από μισό αιώνα απρόσκοπτης και διαρκούς ανάπτυξης, ήταν πλέον φανερό η ανεπανόρθωτη καταστροφή του περιβάλλοντος. Έτσι τη δεκαετία του '70 τα αυτόνομα κινήματα σε Ευρώπη και Αμερική θέτουν με δυναμικό τρόπο τα οικολογικά ζητήματα. Άμεσες δράσεις, μαζικές πορείες δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών, καταλήψεις, σαμποτάζ και συγκρούσεις σε εργοτάξια πυρηνικών εργοστασίων, αγώνες ενάντια στην αποδάσωση και την καταστροφή των βιοτόπων. Θα ακολουθήσει στις αρχές της δεκαετίας του '80 σημαντική μερίδα των επιστημόνων καταγγέλλοντας την άγρια καπιταλιστική ανάπτυξη, προειδοποιώντας ότι ο πλανήτης θα περάσει κρίση βιωσιμότητας.

Η κυριαρχία προσπαθώντας αφενός να αφομοιώσει όλα αυτά τα κινήματα και αφετέρου διακρίνοντας ένα νέο πεδίο κερδοφορίας εγκαινίασε ένα καινούρ-

γιο τομέα καπιταλιστικής ανάπτυξης τον οποίο ονόμασε «αειφόρο-πράσινη» ανάπτυξη (όρος που πρωτοεμφανίστηκε το 1987 στην έκθεση Brundland 1 στη σύνοδο του ΟΗΕ). Η νέα αυτή προέκταση του ιδεολογήματος της ανάπτυξης εξαγνισμένη από τις κατηγορίες των οικολογικών κινήματων δεν συνιστά λύση της οικολογικής κρίσης, αντιθέτως χρωματίζει ως σωτήρια την καταστροφή του περιβάλλοντος που επιτελείται όπως με την αποψίλωση και καταστροφή των δασών για κτίσιμο ανεμογεννητριών κτλ.. Δεν αποτελεί παρά ένα εγχείρημα διαχείρισης της οικολογικής κρίσης και περαιτέρω ανάπτυξης του καπιταλισμού.

Δομικό στοιχείο του καπιταλισμού είναι η εύρεση νέων αγορών, δηλαδή νέων πεδίων για να εξαπλωθεί και να δράσει, παρέχοντας κέρδη στο κεφάλαιο που τον κινεί με σκοπό να συνεχίσει να διατηρεί τη κυριαρχία του. Στο πλαίσιο του πράσινου καπιταλισμού συγκροτείται ένα πρόγραμμα το οποίο θα διανοίξει νέες πηγές κεφαλαιακής συσσώρευσης σε μία συγκυρία παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού που η ζήτηση για προϊόντα και υπηρεσίες μειώνεται, διανοίγονται νέες επενδυτικές δυνατότητες που δεν είναι άλλες από τις βιομηχανίες περιβαλλοντικών έργων και τεχνολογιών. Ενώ παράλληλα προσφέρει καθαγιασμό των συνειδήσεων (π.χ υπάρχουν παραδείγματα εργοστασίων που από τη μία ρυπαίνουν το ποτάμι της περιοχής τους με τα απόβλητά τους, κι από την άλλη βραβεύονται για την οικολογική τους συνείδηση γιατί έχουν καθιερώσει εθελοντική ημέρα δενδροφύτευσης. Η ρητορεία από πλευράς κυριαρχίας περί πράσινης ανάπτυξης στοχεύει επίσης στη κοινωνική συναίνεση υπέρ αυτών των «πράσινων» πολιτικών και επιχειρηματικών επιλογών. Η συναίνεση αυτή θα είναι ζωτικά απαραίτητη για το κεφάλαιο και από την άποψη της διαχείρι-

σης των αντιδράσεων, λόγω της επικείμενης μετακύλισης του τεράστιου επενδυτικού κόστους, αλλά και του κόστους του τελικού προϊόντος στους εκμεταλλεζόμενους. Επίσης, προλείπει το έδαφος και για την προώθηση των ριζικά νέων προϊόντων και υπηρεσιών και στο βαθμό που θα επιτευχθεί, θα απενοχοποιήσει εν πολλοίς και τον καταναλωτισμό, μιας και θα περιβάλλει με το «πράσινο φωτοστέφανο» της κοινωνικής ευαισθησίας την πράξη της αγοράς.

Το καλύτερο παράδειγμα ανάδειξης των χαρακτηριστικών της λεγόμενης «αειφόρου» ανάπτυξης αποτελούν οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Η ανάπτυξη των ΑΠΕ είναι μια νέα ανεκμετάλλευτη και πολλά υποσχόμενη αγορά, η οποία αν και φαντάζει ηθικά σωστή καθώς παραπέμπει σε όλα εκείνα περί προστασίας της φύσης προς αποσόβηση των οικολογικών καταστροφών, δεν παύει να αποτελεί τίποτα περισσότερο από ένα ωραιοποιημένο προσωπίο του κεφαλαίου εξυπηρετώντας τις γιγάντιες ανάγκες της αγοράς αλλά και τα κρατικά και διακρατικά παιχνίδια. Οι εταιρείες μάλιστα χρησιμοποιούν τις ΑΠΕ επικοινωνιακά ώστε να εμφανίζονται με οικολογικό πρόσημο. Οι ΑΠΕ τις περισσότερες φορές αποτελούν ένα μικρό ποσοστό των συνολικών τους επιχειρήσεων αποτελώντας στη πραγματικότητα μια βιτρίνα προς αποσιώπηση των συνολικών οικολογικών καταστροφών που επιτελούν. Στην πραγματικότητα οι ΑΠΕ είναι η νέα βαριά βιομηχανία που παράγει καινούργια καταναλωτικά προϊόντα σχεδιασμένα ώστε να δώσουν με τα κέρδη τους παράταση ζωής στο καταστροφικό τόσο για τη κοινωνία όσο και για το περιβάλλον καπιταλιστικό σύστημα.

Με πρόσχημα τη βελτιστοποίηση των όρων ζωής των ανθρώπων η ανάπτυξη στα αστικά κέντρα ξεδιπλώνεται μέσω της ανάπλασης ελεύθερων χώρων, τη διάνοξη αυ-

τοκινποδρόμων, τη δημιουργία μεγάλων εμπορικών κέντρων κ.ά.

Ο ελεύθερος χώρος αποτελεί μοναδικό χωρικό πεδίο όπου οι άνθρωποι μπορούν να βρίσκονται ελεύθερα (και σε μεγάλους αριθμούς), χωρίς να υπάρχουν εμπορικά ή οικονομικά κίνητρα. Συνιστά τον τόπο της βιωμένης εμπειρίας, των κοινωνικών και διαπροσωπικών σχέσεων, της συλλογικής κουλτούρας, της ελεύθερης δημόσιας έκφρασης και του διαλόγου, καθώς και το χώρο της διαμόρφωσης της πολιτικής ταυτότητας, της κοινωνικής συνείδησης, των συλλογικών διεκδικήσεων. Ο ελεύθερος αστικός χώρος, και η μορφή του, αποτελούν τον καθρέφτη της κοινωνικής σύστασης της πόλης και των σχέσεων μεταξύ των κατοίκων της. Τις τελευταίες δεκαετίες το αστικό τοπίο εντατικοποιείται και επεκτείνεται όχι μόνο χωροταξικά αλλά και στο βαθμό που βιώνεται από τα ίδια τα υποκείμενα του. Τα αστικά κέντρα χαρτογραφούνται, καταμετρούνται, ιεραρχούνται τα δίκτυα υποδομής, οι οικονομικές ροές, οι μεταναστευτικές ροές, τα στοιχεία γεωμορφολογίας, κλίματος, τα φυσικά αποθέματα, τα υδάτινα, ατμοσφαιρικά και επίγεια οικοσυστήματα με βάση κριτήρια γονιμότητας, αποδοτικότητας, ανταγωνιστικότητας, στοχεύοντας στον καθολικό σχεδιασμό και στην οργάνωση ενός ολοκληρωμένου ανταγωνιστικού, ευέλικτου και εντατικοποιημένου αστικού βιοσυστήματος. Με βάση τις απαιτήσεις της κυριαρχίας, ο κεντρικός πολεοδομικός σχεδιασμός εστιάζεται σε έναν εκσυγχρονισμό που θέλει να τοποθετήσει εγκάθετα στις κοινωνικές δομές «αναπτυξιακά έργα-σύμβολα». Αποτέλεσμα όλων αυτών οι πόλεις να διαχωρίζονται σε ζώνες όπως οι εμπορικές ζώνες με τα εμπορικά κέντρα, οι ζώνες διασκέδασης όπως ο άξονας της παραλιακής κτλ. Οι φυσικές εκτάσεις αντικαθίστανται από αποτρόπαιες κατασκευές, πάρκινγκ, φράχτες, εταιρείες

security που προστατεύουν τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών δημιουργώντας παράλληλα ένα κόσμο ελέγχου ολοένα και περισσότερο πλευρών της κοινωνικής ζωής.

Όποιος ελεύθερος χώρος δεν εμπίπτει σε κάποια από τις ζώνες αυτές εσκεμμένα ερημοποιείται, εγκαταλείπεται ώστε μετέπειτα να εμφανιστεί ο μεγαλοεργολάβος-«σωτήρας» που θα «αξιοποιήσει» το παρατημένο χώρο. Αυτό σηματοδοτεί ένας ακόμη ελεύθερος χώρος να μετατραπεί σ' έναν επικερδή χώρο επενδυτικής δραστηριότητας.

Επωφελημένοι είναι και οι ίδιοι οι δημοτικοί άρχοντες (οι οποίοι οικειοποιούμενοι τους ελεύθερους χώρους ως ιδιωτικούς χώρους του δήμου), παρουσιάζοντας «έργο», φέρνοντας τον αέρα της ανάπτυξης και της πρόόδου στη τοπική κοινωνία επωφελούνται και προεκλογικά.

Υπάρχουν και οι μη δομημένοι χώροι που δεν έχουν εξόφθαλμα κάποια εμπορική χρήση ούτε είναι και περιφραγμένοι. Λειτουργούν συνήθως ως απλά περάσματα και η διαμόρφωση τους, εναρμονισμένη με τη μικροαστική αντίληψη περί αισθητικής, είναι εχθρική και αντίθετη σε όποια έννοια κοινωνικής συναναστροφής (έλλειψη από παγκάκια, περισσότερα φώτα από δέντρα, με απόλυτο κυρίαρχο το τιμέντο).

Στον ελληνικό χώρο τα τελευταία χρό-

νια ως μέσο ανάπτυξης βαφτίζονται οι ιδιωτικοποιήσεις. Η ιδιωτικοποίηση είναι, στη θεωρία τουλάχιστον, πνευματικό παιδί των Friedlich August von Hayek και Milton Friedman, έτεροι καθηγητές στο τμήμα οικονομικών του Πανεπιστημίου του Σικάγο στα τέλη της δεκαετίας του 1940. Το δόγμα της σχολής του Σικάγο που ίδρυσαν ήταν ο νεοφιλελευθερισμός και συμπυκνώνεται στο εξής τρίπτυχο: ιδιωτικοποιήσεις-απορ-

ρύθμιση-περικοπή των κοινωνικών αγαθών. Εμπνεόμενοι από τη σχολή η πολιτική αυτή άρχισε να εφαρμόζεται στα τέλη της δεκαετίας του 1970 από τους Θάτσερ-Ρήγκαν και περιελάμβανε τις ιδιωτικοποιήσεις πάρα πολλών δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών, τη δραστική περικοπή των δημοσίων δαπανών, τη δραματική συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας κλπ. ανοίγοντας το δρόμο στα υπόλοι-

πα κράτη για την πλήρη απελευθέρωση της αγοράς και τη καταστρατήγηση όλων των εργατικών κεκτημένων. Σύμφωνα με την κυριαρχία οι ιδιωτικοποιήσεις παρουσιάζονται ότι θα φέρουν την ποιοτική αναβάθμιση των υπηρεσιών, ενώ στη πραγματικότητα το μοναδικό που αναβαθμίζεται είναι τα κέρδη του κεφαλαίου κάτι το οποίο είναι και ο πραγματικός σκοπός των ιδιωτικοποιήσεων. Αυτό το νεοφιλελεύθερο μοντέλο, το οποίο ακολουθείται και στον ελληνικό χώρο,

είναι που δοκιμάζεται σταδιακά από τότε με σταθερούς ρυθμούς προς την ολοκληρωτική του μορφή που είναι η πλήρης ιδιωτικοποίηση των πάντων (μετακίνηση, υγεία, νερό, δρόμοι, δάση, παραλίες, φυσικός πλούτος). Η δημόσια περιουσία έχει περάσει στα χέρια του Ταμείου Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου (ΤΑΙΠΕΔ), το οποίο προχωράει στην πώληση σε ιδιώτες βασικών αγαθών και υποδομών από λιμάνια και αεροδρόμια, φράγματα και παραλίες μέχρι στρατηγικούς τομείς ενέργειας. Ήδη για το 2013-2014 έχει προγραμματιστεί μεταξύ των άλλων η ιδιωτικοποίηση των: ΕΥΑΘ, ΔΕΠΑ, ΔΕΗ, Αστέρας Βουλιαγμένης, κοιτάσματα φυσικού αερίου Καβάλας, ΕΛΤΑ, ΛΑΡΚΟ, εγκαταστάσεις Αττικής Οδού, αεροδρόμιο Ελληνικού.

Η «πολυπόθητη» ανάπτυξη και προσέλκυση επιχειρηματικών πρωτοβουλιών σε συνδυασμό με τις φοροαπαλλαγές και τις διευκολύνσεις που απολαμβάνουν τα αφεντικά πηγαίνουν παράλληλα με αποφάσεις για την άρση του προστατευτισμού της εργασίας όπου αυτή υπήρχε, την καταβάρθρωση εργασιακών δικαιωμάτων και την υποτίμηση της αξίας της εργασιακής δύναμης. Ταυτόχρονα, είτε επεκτείνοντας την επισφαλή εργασία αλλά είτε και καταργώντας την εκεί όπου ωρομίσθιοι, αναπληρωτές και εργαζόμενοι σε stage είχαν αποκτήσει δύναμη στην αντιπαράθεσή τους με το κεφάλαιο, ξεριζώνει κόσμο από τους χώρους εργασίας και τις κοινότητες αγώνα που είχε οικοδομήσει. Έτσι, αποδιαιρθώνει την τεχνική και συνεπώς την πολιτική σύνθεση της τάξης μας, κατορθώνοντας ισχυρά πλήγματα στην ικανότητα των εκμεταλλεόμενων να απαιτούν στην υποβάθμιση της ζωής τους.

Για την απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης για τα «αναπτυξιακά» σχέδια είτε σε τοπικό είτε σε συνολικότερο επίπεδο η ρητορεία της κυριαρχίας περιλαμβάνει την

αναβάθμιση των περιοχών και της καθημερινότητας των κατοίκων και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Η βελτίωση θα περιλαμβάνει την οπτική εμπέδωση των όρων υποταγής και καταπίεσης, την επιβολή του ελέγχου και τη κυριαρχία των αποστειρωμένων εικόνων ενώ για τις νέες θέσεις εργασίας αποκρύπτεται τόσο ο προσωρινός χαρακτήρας τους όσο και η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης με νέους εξαντλητικούς όρους εργασίας. Όταν η κοινωνική συναίνεση δεν είναι εφικτή τη θέση της παίρνει η επιβολή με τη σκλήρυνση της κατασταλτικής στρατηγικής, η οποία αναβαθμίζεται σε θεσμικό, ιδεολογικό και «στρατιωτικό» επίπεδο. Η στρατηγική αυτή έχει διττό σκοπό. Να αντιμετωπίσει τις κοινωνικές και ταξικές αναταράξεις και να δημιουργήσει τους όρους πειθάρχησης στο υπάρχον.

Είναι καιρός ν' αντιληφθούμε ότι η ανάπτυξη, την οποία τόσο η δεξιά όσο και η αριστερά πτέρυγα του κεφαλαίου προβάλλουν σαν τη «μόνη λύση για έξοδο από την κρίση», είναι κήρυξη ταξικού πολέμου από τα πάνω προς τα κάτω. Ο αγώνας ενάντια στην ανάπτυξη δε μπορεί παρά να είναι αγώνας ενάντια στον καπιταλιστικό σύστημα. **Ας οργανώσουμε και ας ενδυναμώσουμε, λοιπόν, το δικό μας κοινωνικό-ταξικό χαράκωμα. Προωθώντας τη λογική της κοινότητας, της αλληλοβοήθειας και της έμπρακτης αλληλεγγύης στις γραμμές των εκμεταλλεόμενων -καταπιεσμένων, αυτοοργανωμένα-αντιθεσμικά-αντιεραρχικά ενάντια σε κράτος και αφεντικά. Αναπτύσσοντας πολύμορφη δράση, στοχεύουμε στην καταστροφή του υπάρχοντος συστήματος και των κοινωνικών σχέσεων όπως διαμορφώνονται μέσα από αυτό. Δημιουργούμε διαρκώς πεδία σύγκρουσης συνεισφέροντας με τη σειρά μας στις συνθήκες εκείνες που θα οδηγήσουν σε μια γενικευμένη επανάσταση.**

Από τα τέλη Μαΐου του 2013 στην Τουρκία πραγματοποιούνται συνεχείς διαμαρτυρίες- διαδηλώσεις οι οποίες ξεκίνησαν από την προσπάθεια των κατοίκων της Κωνσταντινούπολης να μην καταστραφεί το πάρκο Γκεζίμ, στην πλατεία Ταξίμ και στην θέση του να ανεγερθεί εμπορικό κέντρο. Από τις πρώτες μέρες οι διαδηλώσεις πήραν χαρακτηριστικά γενικευμένης εξέγερσης σε όλη την Τουρκία καθιστώντας σαφέστατο ότι η βαθύτερη αιτία ήταν το φασιστικό και ολοκληρωτικό κράτος το οποίο αποτελούνταν και αποτελείται από ένα μείγμα στρατιωτικών, εθνικιστών και νεοφιλελεύθερων “μεταρρυθμιστών”.

2014. Ο 14χρονος Berkin βρέθηκε στο βέλος της καταστολής γιατί απλά αφήρησε το κλίμα τρομοκρατίας και βγήκε στο δρόμο να αγοράσει ψωμί με αποτέλεσμα να βρεθεί νεκρός. Για αυτή την πράξη αφήρησης θεωρήθηκε «ένοχος». **Για εμάς ωστόσο δεν υπάρχουνε «ένοχοι» στον αγώνα ενάντια στον ολοκληρωτισμό, τον φασισμό και το κράτος, παρά μόνο ένοχοι, θιασώτες και υποστηρικτές της καταπιεστικής και απάνθρωπης πολιτικής του καπιταλισμού.**

Μια εβδομάδα πριν την μοιραία κατάληξη του Berkin η οικογένεια του είχε καλέσει σε ολονύκτια αγρυπνία έξω από το νοσοκο-

Berkin Elvan ένας από εμάς τους από τα κάτω, στην άλλη πλευρά μιας θάλλασσας

Έξωρα από τα θετικά που έχει μία εξέγερση σαν αυτή, δεν μπορούσαν παρά να σημειωθούν και γεγονότα που συμβαίνουν πλέον σε κάθε διαδήλωση με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά. Η αστυνομία άσκησε ακραίου βαθμού βία κατά τη διάρκεια αστυνομικών επιθέσεων που ξεκίνησαν στις 28/5/2013 και οι οποίες πήραν δραματική τροπή τις πρώτες πρωινές ώρες της Παρασκευής 31 Μαΐου, όταν η αστυνομία επιτέθηκε σε διαδηλωτές που κοιμόντουσαν στο πάρκο. Μέσα σε λίγες μέρες οι επιθέσεις της αστυνομίας πήραν τρομακτικές διαστάσεις με αποτέλεσμα τουλάχιστον 7 νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες.

Οι Αστυνομικές δυνάμεις όμως δεν σταμάτησαν εκεί. Στις 16 Ιούνη 2013 ο δεκαετή Berkin Elvan βγήκε να αγοράσει ψωμί για εκείνον και την οικογένεια του, κάτι το οποίο στάθηκε αρκετό για τις δυνάμεις καταστολής ώστε να του ρίξουν σε ευθεία βολή το κάνιστρο του δακρυγόνου και να τον αφήσουν σε κώμα για 269 ημέρες, προτού τελικά καταλήξει γύρω στις 7 το πρωί της 14ης Μαρτίου

μείο, στο οποίο νοσηλεύονταν, λόγω ραγδαίας επιδείνωσης της υγείας του (ο Berkin είχε φτάσει τα 16 κιλά ενώ όταν χτυπήθηκε ήταν 45), η οποία δέχτηκε άγρια καταστολή από την αστυνομία επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά τον βρώμικο ρόλο της. Μετά τον θάνατο του μικρού Berkin ο πρωθυπουργός της Τουρκίας Τ. Ερντογάν δήλωσε σε μια κομματική συγκέντρωση ότι ο Berkin ήταν “ταραχοποιός” και “ταραξίας”. Ακολούθησαν εκτεταμένες συγκρούσεις και ειρηνικές πορείες οι οποίες γνώρισαν την άγρια καταστολή της αστυνομίας σε πάνω από 30 πόλεις της Τουρκίας και οι οποίες συνεχίστηκαν για πολλές ημέρες.

Ο Berkin μας θύμισε τα «δικά μας» θύματα της κρατικής βίας, τα οποία είτε ήταν στην ίδια ηλικία, όπως οι δολοφονημένοι από την αστυνομία Μιχάλης Καλτεζάς (στην επέτειο του πολυτεχνείου το 1985) και Αλέξης Γρηγορόπουλος (στις 6 Δεκεμβρίου 2008), είτε χτυπήθηκαν με τον ίδιο τρόπο όπως η περίπτωση του Γαβριήλ Α (στις διαδηλώσεις που ακολούθησαν της δολοφονίας του Π. Φύσσα),

του οποίου το δεξί μάτι διαλύθηκε από το κάνιστρο του δακρυγόνου.

Για άλλη μια φορά λοιπόν επιβεβαιώσαμε - με τον τραγικότερο τρόπο - ποιοι είναι οι εχθροί και ποιοι οι σύμμαχοι στον αληθινό πόλεμο, μεταξύ καταπιεσμένων και καταπιεστών.

Να σταθούμε δίπλα στους αγωνιζόμενους της άλλα πλευράς του Αιγαίου, καθώς γνωρίζουμε καλά πως σε Ελλάδα, Τουρκία, Αλβανία ο εχθρός είναι στις τράπεζες και στα υπουργεία.

Εταίροι, σύμμαχοι, φίλοι. Ορισμένοι από τους χαρακτηρισμούς που αποδίδονται στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του ελληνικού συμπεριλαμβανομένου φυσικά. Εν μέσω οικονομικής «δυσπραγίας» του εταίρου τους, οι φίλοι σπεύδουν να προσφέρουν «βοήθεια», «διάσωση», «τεχνικές γνώσεις», «μεταρρυθμίσεις» και άλλες θετικά χρωματισμένες «εξυπηρετήσεις». Οι «εξυπηρετήσεις» αυτές ωστόσο τυχαίνει να κινούνται προς μια και μοναδική κατεύθυνση: μείωση της δημόσιας σφαίρας, διείσδυση, επέκταση και εμπέδωση του ιδιωτικού κεφαλαίου με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την εργατική τάξη (αύξηση της οικονομικής εκμετάλλευσης, μείωση του κοινωνικού μισθού, παγίωση της υψηλής ανεργίας).

«φιλίας» και «κατανόησης» της ΕΕ. Αυτού του υπερκρατικού πολιτικού σχηματισμού της ψευδεπίγραφης αλληλεγγύης μεταξύ των λαών της Ευρώπης (στην πραγματικότητα η μόνη αλληλεγγύη που επιδεικνύεται είναι η απαραίτητη για τη στήριξη των συμφερόντων του κεφαλαίου σε βάρος εκείνων της εργατικής τάξης). Αυτός ο υπερκρατικός σχηματισμός αντλεί την καταγωγή του από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα και την ΕΟΚ, οικονομικά υπερκρατικά μπλοκ που ιδρύθηκαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με σκοπό να υποστηρίξουν τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου. Με την ίδρυση της ΕΕ με την υπογραφή της συνθήκης του Μαάστριχτ εγκαινιάστηκε η πλήρης άρση της δασμολογικής προστασίας και η

Πόλεμο σε ΕΕ-ΑΝΤ-ΕΚΤ και ελληνικό κράτος - Η αλληλεγγύη όπλο των λαών

Επομένως, οι λεγόμενες «μεταρρυθμίσεις» εξυπηρετούν τα συμφέροντα κυρίως των μεγάλων πολυεθνικών ομίλων που εδράζουν στις ισχυρές οικονομίες της ευρώπης και δευτερευόντως των ντόπιων μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων. Τα παραδείγματα και οι αποδείξεις είναι άπειρα: Ιδιωτικοποιήσεις μεγάλων ΔΕΚΟ (ο ΟΤΕ στην Ντόιτσε Τέλεκομ), τραπεζών (η ΑΤΕ στην Πειραιώς του Σάλα), επερχόμενη ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης, του συστήματος υγείας, του ορυκτού πλούτου (κοίτασμα πετρελαίου Πρίνου στην ΒΡ, κοιτάσματα μεταλλευμάτων της Β.Ελλάδα στην Eldorado Gold και την Ελλάκτωρ), το πρώην αεροδρόμιο ελληνικού στον Λάτση, και πολλά πολλά ακόμη.

Όλες οι «μεταρρυθμίσεις» (στην πραγματικότητα, ληστείες της αξίας της εργασίας και του κοινωνικού πλούτου, προς όφελος του κεφαλαίου), η ένταση των οποίων απογειώθηκε τα τελευταία χρόνια, πραγματοποιούνται μέσα στο πλαίσιο

ενοποίηση των αγορών κεφαλαίου, εργασίας, αγαθών και υπηρεσιών ενώ έκτοτε αναμένεται συνεχώς και το θεσμικό πλαίσιο που εξασφαλίζει τη μεγαλύτερη δυνατή κερδοφορία του κεφαλαίου - σε βάρος της εργατικής τάξης - και ιδίως των μεγάλων πολυεθνικών που εδρεύουν στο καπιταλιστικό ευρωπαϊκό κέντρο (Γερμανία, Γαλλία κ.α.). Αντ' αυτού η ΕΕ μας παρουσιάζεται συστηματικά από την κυρίαρχη προπαγάνδα περίπου σαν μια μεγάλη παρέα φίλων που μόνο ένας ανόητος θα ήθελε να εγκαταλείψει. Ή ως μια πολιτισμική ένωση που προάγει τη φιλία των λαών και την ανταλλαγή κουλτούρας τη στιγμή που αποκρύφτηκε και συνεχίζει να αποκρύπτεται ο πραγματικός της ρόλος ως εργαλείο στα χέρια των ισχυρών καπιταλιστών της Ευρώπης. Και πως θα μπορούσε άλλωστε ένας υπερκρατικός σχηματισμός μεταξύ εθνών-κρατών να λειτουργήσει διαφορετικά από τη φύση της λειτουργίας των ίδιων των εθνικών κρατών; Έτσι, η ΕΕ έρχεται να ολοκληρώσει τα συμφέρο-

ντα του μεγάλου κεφαλαίου των κρατών της Ευρώπης, εξασφαλίζοντας την επέκτασή του μέσα από το άνοιγμα των μικρότερων οικονομιών της Ευρώπης.

Ο ανταγωνισμός μεταξύ των καπιταλιστών της Ευρώπης είναι αδυσώπητος και το λεγόμενο «άνοιγμα» και «εξωστρέφεια» της ενιαίας αγοράς της ΕΕ που ξεκίνησε με τη συνθήκη του Μαάστριχτ δε σημαίνει τίποτα παραπάνω από μεγαλύτερο μερίδιο των μεγάλων καπιταλιστών στην πίτα της ευρωπαϊκής οικονομίας. Σε κάθε περίπτωση ωστόσο, όποιος και να είναι ο νικητής σε αυτό τον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο για αυτούς που υφίστανται την εκμετάλλευση της εργασίας τους, δηλαδή τους μη κατόχους των μέσων παραγωγής. Όπως ακριβώς τα εθνικά κράτη αποτελούν την συνισταμένη της πολιτικής έκφρασης των ιδιωτικών κατά βάση ντόπιων συμφερόντων, έτσι και η ΕΕ αποτελεί τη συνισταμένη των μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων της Ευρώπης παρέχοντας πολιτική έκφραση και κάλυψη και προσδίδοντας ιδεολογική χροιά στην λεηλασία του κόσμου της εργασίας προς όφελος του κεφαλαίου. Αυτό είναι το περίφημο όραμα της ΕΕ και τίποτα παραπάνω και αποκαλύφθηκε σε όλο του το μεγαλείο τα χρόνια της οικονομικής κρίσης.

Μπορεί η οικονομική κρίση να πλήττει σχεδόν το σύνολο του παγκόσμιου καπιταλιστικού οικοδομήματος, διατηρεί ωστόσο και τοπικά ευρωπαϊκά χαρακτηριστικά. Έτσι, έχουμε τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο την αποκορύφωση της επίθεσης εκ μέρους των κυρίαρχων εναντίον των συμφερόντων της εργατικής τάξης μέσω της εφαρμογής της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που εφαρμόζεται στην Ευρώπη ήδη από το τέλος της δεκαετίας του '70 και που λόγω ιδιαίτερων πολιτικών συνθηκών δεν είχε καταστεί

δυνατό να εφαρμοστεί στην πλήρη της έκταση. Η νεοφιλελεύθερη αυτή πολιτική περιλαμβάνει το μεγαλύτερο ξεζούμισμα της εργασίας (μείωση μισθών, ελαστικοποίηση ωραρίου, παγίωση επταήμερης εργασίας, μείωση εργοδοτικών εισφορών, εξάλειψη αποζημιώσεων απόλυσης, απελευθέρωση απολύσεων) προκειμένου να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων των μεγαλοαφεντικών και υλοποιείται με όχημα και πάτρωνα την ΕΕ, εργαλείο και μέσο εκβιασμού το δημόσιο χρέος και βασικό άξονα την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του γερμανικού κατά βάση κεφαλαίου. Η αναδιάρθρωση αυτή ουσιαστικά των όρων εκμετάλλευσης δε μπορούσε να «σηκωθεί» από το ντόπιο κεφάλαιο ή προσέκρουε σε μικροπολιτικά συμφέροντα παρότι ήταν σταθερή επιθυμία του ντόπιου κεφαλαίου. Έτσι η ΕΕ έρχεται αρωγός στην υλοποίηση των διακαών πόθων του ευρωπαϊκού και ντόπιου μεγάλου κεφαλαίου στον ελλαδικό χώρο με εργαλείο εκφοβισμού το δημόσιο χρέος. **Ο εκβιασμός του χρέους καθίσταται δε πιο αποτελεσματικός ενάντια σε μια οικονομία της οποίας η παραγωγική βάση έχει αποσαθρωθεί, σε μεγάλο βαθμό εξαιτίας της ένταξής της στην ΕΕ, δηλαδή της ενοποίησης της αγοράς της με οικονομίες εξαιρετικά πιο ανταγωνιστικές, όπως εκείνες του ευρωπαϊκού καπιταλιστικού κέντρου.** Η αποσάθρωση αυτή επιβλήθηκε και άμεσα όπως μέσω των ποσοτώσεων στα αγροτικά προϊόντα ή την απαγόρευση καλλιέργειες συγκεκριμένων αγροτικών προϊόντων.

Τα δεδομένα αυτά μεταφράζονται αναγκαστικά σε μείωση του πολιτικού και οικονομικού ελέγχου των κρατικών αλλά και τοπικών κοινωνιών. Τα διευθυντήρια των Βρυξελλών και της Φρανκφούρτης είναι τα κέντρα χάραξης της πολιτικής με την ελληνική κυβέρνηση να υλοποι-

εί ενεργά και να παρέχει την απαραίτητη νομιμοποίηση. Η τάση αυτή οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερη συγκεντροποίηση της πολιτικής αλλά και οικονομικής εξουσίας σε κέντρα εκτός του ελλαδικού χώρου. Η ΕΕ της αλληλεγγύης των λαών είναι η ΕΕ των πολυεθνικών και των τραπεζών και οτιδήποτε εμποδίζει τα συμφέροντά τους πρέπει να πατάσσεται πάση θυσία, όπως πολύ ωραία κατέδειξε το όργιο καταστολής που έχει εξαπολυθεί τα τελευταία χρόνια από το ελληνικό κράτος δημιουργώντας συνθήκες σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Στο σημείο αυτό έρχεται και ο αποπροσανατολιστικός ρόλος της ρεφορμιστικής αριστεράς τύπου ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος χτίζοντας πάνω στην τεράστια αυταπάτη του εναλλακτικού δρόμου μέσα στον καπιταλισμό υιοθετεί τη μεσοβέζικη λύση της συμμετοχής στην ΕΕ με σκοπό την αλλαγή της «εκ των έσω». Όπως επισημάνθηκε παραπάνω ωστόσο, η ίδια η δομή της ΕΕ είναι τέτοια που εξυπηρετεί ως στρατηγική επιλογή τα συμφέροντα του κεφαλαίου έναντι της εργασίας και η ρητορική περί δυνατότητας βελτίωσης των όρων εκμετάλλευσης της εργασίας επιχειρεί απλώς να ψαρέψει ψήφους απελπισμένων ανθρώπων διατηρώντας τους την αυταπάτη της πιθανότη-

τας επιστροφής σε μια σοσιαλδημοκρατική ομαλότητα των δύο τρίτων.

Τα μεγάλα αφεντικά της Ευρώπης έχουν κάθε συμφέρον να πουλάνε ευρωπαϊκή «αλληλεγγύη» για να καλύπτουν τα ληστρικά τους σχέδια σε ευρωπαϊκό επίπεδο όπως έχουν κάθε συμφέρον οι ντόπιοι καπιταλιστές και τα πολιτικά τους τοιράκια να πουλάνε εθνοκοφροσύνη για να περνάνε τα μέτρα εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης. Η απάντησή μας δεν θα χτιστεί σε καμία ψευδεπίγραφη εθνική ή υπερεθνική αλληλεγγύη εντός καπιταλισμού. Θα χτιστεί στη βάση της κοινής ταξικής εκμετάλλευσης η οποία δε διαφέρει μεταξύ εργατών του ελλαδικού, γερμανικού, γαλλικού ή βρετανικού χώρου. Θα χτιστεί στη βάση της αντίληψης ότι οι άνθρωποι πρέπει να ελέγχουν τις αποφάσεις που αφορούν τη ζωή τους και ότι κανένας θεσμός διαμεσολάβησης δεν μπορεί να εκφράσει τα συμφέροντά τους. Η οικονομική εκμετάλλευση και η πολιτική πατρωνία θα υπάρχει όσο υπάρχει κράτος και υπερκρατικοί μηχανισμοί εξυπηρέτησης του καπιταλισμού. Ο αγώνας για την κατάργησή τους, για την κοινωνική επανάσταση, πρέπει να περάσει πάνω από κάθε μορφή πολιτικής έκφρασης του κεφαλαίου.

Το απόγευμα της Παρασκευής 2/5, η συλλογικότητα "απόπυρα", με τη συμβολή συντρόφων από το Συντονισμό Αναρχικών Κοινοτήτων Αγώνα νότιας-ανατολικής Αθήνας πραγματοποίησαν μικροφωνική παρέμβαση στην κεντρική πλατεία Ηλίουπόλης στο πλαίσιο της αντιπληροφόρησης και της αντίστασης στην καταστολή, στις νέες ειδικές συνθήκες κράτησης και σχετικά με την υπόθεση του αναρχικού κομμουνιστή Τ. Θεοφίλου.

Εδώ και αρκετό καιρό έχει ξεκινήσει η εφαρμογή ενός νέου εργασιακού μοντέλου από πλευράς κράτους και κεφαλαίου για την υποτιθέμενη ανακούφιση νέων ή/και μακροχρόνια ανέργων. Τα προγράμματα κοινωφελούς χαρακτήρα (ΚΟΧ), πεντάμηννης (κυρίως) διάρκειας παρουσιάστηκαν ως προγράμματα μέσω ΕΣΠΑ. Οι θέσεις εργασίας υποτίθεται ότι αφορούν διάφορες δραστηριότητες που «ωφελούν το κοινωνικό σύνολο», με απώτερο σκοπό να μετατρέψουν τον εργαζόμενο σε “ωφελούμενο”, δημιουργώντας μια νέα εργασιακή υπερελαστική σχέση εργασίας κομμένη και ραμμένη στα μέτρα κράτους και αφεντικών.

Για τα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας (ΚΟΧ) και την επιταγή εισόδου στην αγορά εργασίας (Voucher)

Φέτος τη σκυτάλη από τις ΜΚΟ παίρνει το ίδιο το κράτος μέσω του ΟΑΕΔ. Με μισθό 420 ευρώ για τους νέους κάτω των 25 ετών και 490 ευρώ για τους υπόλοιπους, χωρίς άδειες ακόμα και για θέματα υγείας και γενικότερα με ανύπαρκτα εργασιακά δικαιώματα. Όσον αφορά αυτό καθεαυτό το αντικείμενο της κοινωφελούς εργασίας, δεν είναι τίποτε άλλο από την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών του δημοσίου και έχει να κάνει με θέσεις που έμειναν κενές μετά από χιλιάδες απολύσεις / μετατάξεις / διαθεσιμότητες στο δημόσιο.

Στην ίδια κατεύθυνση βρίσκεται και το πρόγραμμα του ΟΑΕΔ με την ονομασία «Επιταγή εισόδου στην αγορά εργασίας για άνεργους νέους μέχρι 29 ετών» (VOUCHER) και αφορά άνεργους νέους απόφοιτους δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Οι εργασιακές συνθήκες είναι εξίσου δυσμενείς με τα κοινωφελή προγράμματα ενώ επιπλέον, δεν υπάρχουν συντάξιμα έτη για όσους εργαστούν στα πλαίσια της πρακτικής άσκησης. Είναι χαρακτηριστικό ότι η προκήρυξη προβλέπει ακόμα και καθυστερήσεις πληρωμών σε περίπτωση που δεν έχουν γίνει οι απαραίτητες πιστώσεις.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή έγινε ξεκάθαρο για όλους τους εργαζόμενους στα προγράμματα αυτά ότι ο άνεργος αποτελεί για μία ακόμη φορά το πειραματόζωο του νέου εργασιακού μεσαίωνα. Τα υψηλά ποσοστά ανεργίας, ειδικά στους νέους, σε συνδυασμό με τη σκληρή λιτότητα που έχει επιβληθεί μέσω μνημονίων, προσφέρουν ένα γόνιμο έδαφος για την εφαρμογή των χειρότερων αντεργατικών μέτρων.

Το συγκεκριμένο θέμα λοιπόν αφορά σύσσωμο το εργατικό κίνημα, διότι τα προγράμματα αυτά δεν είναι ειδικές περιπτώσεις πρόσκαιρης αντιμετώπισης της εργασίας, αλλά ένα νέο εργασιακό καθεστώς, που σκοπό έχει την επιβολή της φτώχειας και της εξαθλίωσης, με σύμμαχο τη ΓΣΕΕ που για άλλη μία φορά αντί να καταγγείλει τα προγράμματα αυτά, συνεχίζει να συμμετέχει ενεργά είτε ως εργοδότης είτε ως ΚΕΚ.

Πέρα από την καταστρατήγηση των εργασιακών κεκτημένων, η μικρή σε διάρκεια σύμβαση και ο κατακερματισμός των ανέργων, δυσχεραίνουν σε μεγάλο βαθμό την οργάνωσή τους και τη συλλογική διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους.

Καλούμε όλους τους εργαζόμενους στα προγράμματα κοινωφελούς χαρακτήρα (ΚΟΧ) και VOUCHER να συμμετέχουν στο Σωματείο Βάσης Ανέργων και Επισφαλώς Εργαζομένων, προκειμένου να διεκδικήσουμε συλλογικά και αδιαμεσολάβητα όλα τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Απαιτούμε

* Πλήρη εργασιακά δικαιώματα και άμεση απόσυρση της διάταξης που εξαιρεί τους εργαζόμενους στα ΚΟΧ από την εργατική νομοθεσία

- * Άμεση καταβολή των δεδουλευμένων, μηνιαία και σταθερή πληρωμή
- * Εργασία με αξιοπρεπείς μισθούς και επίδομα ανεργίας για όλους χωρίς προϋποθέσεις
- * Ελεύθερες μετακινήσεις για όλους, άνεργους και εργαζόμενους στα προγράμματα του ΟΑΕΔ
- * Όχι στις απολύσεις και τις διαθεσιμότητες

Ανακοίνωση του Σωματείου Βάσης Ανέργων και επισφαλώς εργαζομένων

**ΠΟΤΕ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ**

**ΔΕΝ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΨΩΝΙΖΟΥΜΕ**

**όχι άλλο βήμα πίσω
στον εργασιακό μεσαίωνα**

Η κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας στο εμπόριο ανοίγει την πόρτα για την κατάργησή της σε όλους τους κλάδους και την ολοκληρωτική καθυστάτηξη της κοινωνίας στους νόμους της αγοράς.

Συντονιστικό δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και τα "απελευθερωμένα" ωράρια

καμία αυταπάτη-καμία συνενοχή

όλοι στους δρόμους
με μαχητικές διαδηλώσεις-απεργίες-καταλήψεις
επιθέσεις-αυμοπαζ

για τη **συνολική ανατροπή**
μέσα από αντισυμβαλλόμενα πολιτικά και κοινωνικά σχήματα

για την **κοινωνική επανάσταση**
για ένα κόσμο
ισότητας αλληλεγγύης ελευθερίας

αποχή από τις εκλογές
αυτοοργάνωση-αντίσταση-αλληλεγγύη
ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο

κράτος και κεφάλαιο γεννούν το φασισμό

30 Ιουνίου του 2008 το αναρχικό στέκι **Αντίνοια** δέχεται οργανωμένη επίθεση από 20 παρακρατικούς της Χρυσής Αυγής. Αποτέλεσμα ο σοβαρός τραυματισμός δύο συντρόφων από μαχαίρα. Το ίδιο βράδυ συλλαμβάνονται (επειδή θεωρήθηκαν από τους μπάτσους αναρχικοί) οι φασίστες **Αθανάσιος Στράτος** και **ο Βασίλης Σιατούνης**, που ομολογούν την εμπλοκή τους στην επίθεση και τη συμμετοχή τους στη Χρυσή Αυγή.

**πόλεμο σε κράτος-αφεντικό
και τα τσιράκια τους**

**Δίκη 19 Σεπτεμβρίου 2014
Εφετείο (Δέγλερη) - 9ημ**

**Αυτοκόλλητα που κυκλοφορούν
από τον Απρίλιο του 2014**

Η ολομέτωπη κατασταλτική επίθεση κράτους και αφεντικών

Και οι κινηματικές μας απαντήσεις στο εδώ και τώρα

Εκδήλωση | Συζήτηση

Παρασκευή 4/7
ώρα: 19.30
Άλσος Παγκρατίου
(Ευτυχίδου & Σ. Μερκούρη)

Κυριακή 13/7
ώρα: 19.30
Ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη
(Δν. Βασιλείου & Π.Π. Γερμανού 22, Μπραχάμι)

Η κατασταλτική θωράκιση του καθεστώτος μέσα από:

- το νομοσχέδιο για τις φυλακές υψίστης ασφαλείας
- τις φρονιματικές διώξεις συντρόφων (Θ. Σίμης, Τ. Θεοφιλου)
- την υποτίμηση της εργασίας και την καταστολή των εργατικών αγώνων
- τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης
- την ένταση της υποτίμησης και του ελέγχου στην καθημερινότητά μας

...ΓΚΡΕΜΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ

Συντονισμός Αναρχικών Κοινοτήτων Αγώνα νότιας-ανατολικής Αθήνας
αναρχική συλλογικότητα Νταβός (Αργυρούπολη, Ελληνικό, Γλυφάδα) - αναρχική συλλογικότητα Απαστάρια (Ηλιούπολη) - αναρχική συλλογικότητα Υερίσσιο TuHo e per TuH (N. Σωρών) - Ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη (Μπραχάμι) - Πρωτοβουλία αναρχικών/αντιεξουσιαστών από τους πρόποδες του Υμηττού (Βύρωνας, Παγκράτι, Καισαριανή, Υμηττός)

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟ **ΡΥΘΜΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ** ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ "ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ" ΚΑΙ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΜΠΡΟΣΒΟΦΥΛΑΚΩΝ ΤΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ **ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ** ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΧΩΡΩΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ **ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ** ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΤΑ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΑ ΣΤΕΚΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΠΟΡΕΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 3/7/2014 ΣΤΙΣ 7ΜΜ

ΠΛ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΝΕΑ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ/ΕΣ, ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ/ΡΙΕΣ, ΣΤΕΚΙΑ, ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ/ΕΣ

